



GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Pôstne zamyslenie
- 2 K Veľkému piatku
- 4 Krížová cesta
- 6 eRko vysielacia
- 7 Jasličková pobožnosť
- 8 Koncert Metoda Rakára
- 9 Výročie KPVS
- 10 Bl. otec Bukovinský
- 11 Koncert Luciána Bezáka
- 12 Koledovanie
- 12 Poďakovanie

Pôstne zamyslenie

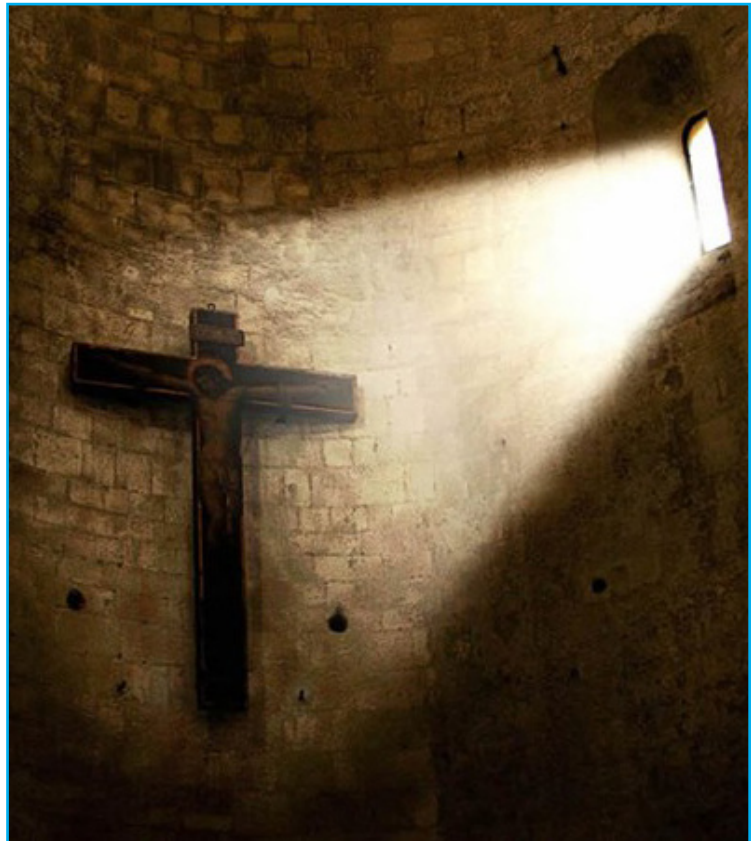


foto: http://sk.radiovaticana.va/news/2018/02/09/posolstvo_svatého_otca_františka_na_pôstne_obdobie_2018/1362496

Prežívame čas pokánia, pôstu i prípravy na veľkonočné sviatky. Liturgia nám približuje veľkú drámu v dejinách ľudstva, ktorá vyústila na Kalvárii a pri otvorenom hrobe Zmŕtvychvstalého. To je dráma, akú dovedty ani odvtedy nikto neprežil.

Ale život každého z nás je veľká dráma. Nechýba pokušenie, ani výsmech či nepochopenie a potom príde aj Kalvária.

Právom sa pýtame: „Kde a kedy sa to skončí?“ Všetko smeruje ku vzkrieseniu, ale bez tej drámy

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlenga, Patrícia Jarošová,
 Martina Gajancová, Martin Machaj
 Cenzor: Michal Marlenga
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková
 Grafická úprava: MM
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie
 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátenia príspevkov.

to nejde. Trúfali si na Krista, nebudeme mať ani my pokoj.

Vplyv mocnosti zla je veľký. Zápasíme s pokušením, hnevom, s neriešiteľnými problémami, a k tomu prichádza ohromné, ale klamlivé lákanie sveta. No nie sme opustení. Ježiš povedal: „Dúfajte, ja som premohol svet.“ (Jn 16,33)

Viera v túto skutočnosť nám približuje plnú pravdu o živote i o budúcnosti. V polopravde alebo lži sa nedá správne žiť. Ľahko si môžeme zameniť opravdivé hodnoty za odpadky. Vo svetle viery si uvedomujeme, že vo svete sa to často stáva.

Vypočítavosťou nahrádzame obetavosť, ohováranie považujeme za otvorenosť. Zbabelosť si nepriznáme, ale hovoríme o opatrnosti, lenivosť ospravedľujeme potrebou odpočinku. Nahovárame si, že potrebujeme šetriť, a pritom sme skúpi, považujeme sa za úprimných, a pritom sme drzí, myslíme si, že sme spravodliví, a v skutočnosti sme krutí. Aj v spomenutej dráme si to ľudia tak poplietli. V tom je nebezpečný vplyv mocnosti zla.

Tu je čas, kedy môžeme posilňovať svoju vieru, aby sme vždy kráčali po pravdivej ceste. Je to náš čas. Prijmime ho s bázňou, aby sme mohli správne vidieť i spoznávať pravé hodnoty.

Nezameňme ich za odpadky!!!

Prajem požehnané dni tohto pôstneho obdobia.

Anton Oparty

Anton Oparty je kňazom na odpočinku v Oravskej Lesnej. Predtým pôsobil ako dekan v Poprade. Prednášal Nový zákon na Teologickom inštitúte v Spišskom Podhradí. Bol sudcom diecézneho súdu a pravidelným prispievateľom do časopisu Brána.

redakcia

K Veľkému piatku

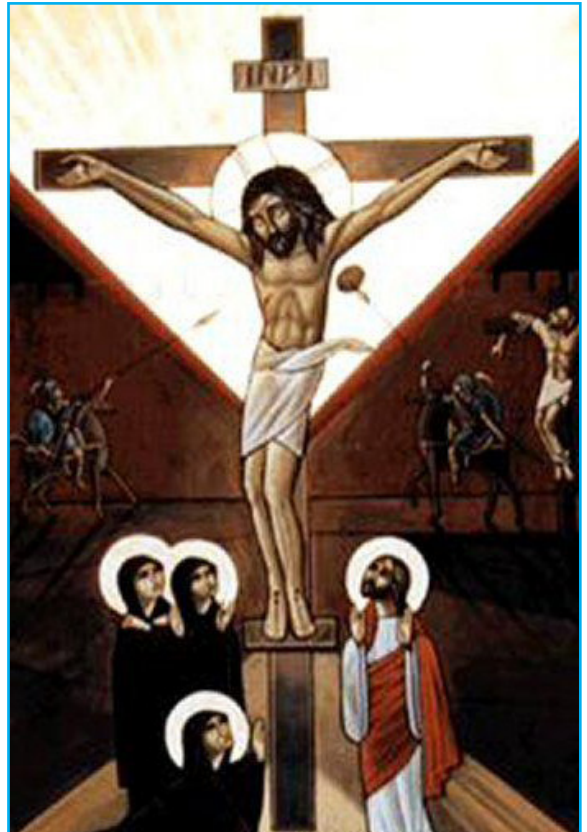


foto: <http://lacopts.org/wp-content/uploads/2016/04/Crucifixion.jpg>

Bolo to zhruba pred dvetisíc rokmi, keď za nás zomrel na kríži Ježiš Kristus. Boží Syn, ktorý prišiel na tento svet, aby vykúpil človeka. Evanjelista svätý Ján v Božom slove dramaticky opisuje udalosti, ktoré predchádzali Ježišovej smrti. Ráno dovedli Ježiša od veľkňaza Kajfáša ku Pontskému Pilátovi. Blížili sa veľkonočné sviatky a Židia, ak sa nechceli poškvriť, nemohli vojsť do Pilátovho domu. Preto tento vysoký rímsky úradník vyšiel k nim. Všimnime si rozdiel medzi atmosférou, čo vládla v Pilátovom dome, a ovzduším tam vonku. V budove bolo ticho, Pilát sa rozprával s Božím Synom, avšak vonku vládli hrubé, nízke emócie a krik, tam bol dav, ktorý žiadal Ježišovo ukrižovanie. Nakoniec ho zbičovali, na hlavu mu nasadili trňovú korunu, obliekli ho do purpurového pláštá

a vyviedli von. Vtedy Pilát povedal: „Hľa, človek!“

Ježišovo utrpenie vyvoláva v nás súcit, tak ako bolesť a utrpenie každého človeka. Najprv ho zástupy oslavovali, spievali mu „Hosanna“ pri vstupe do Jeruzalema. A teraz žiadajú jeho ukrižovanie.

Boli to jeho vlastní rodáci, ktorí ho dali uväzniť a žiadali jeho smrť. Obvinili ho pred Pilátom, že sa vydával za židovského kráľa. To bolo veľmi vážne obvinenie. Pilát však veľmi skoro zistil, že Ježiš nie je nebezpečným človekom. Dal ho zbíťovať a prítomným Židom oznámil, že na ňom nenachádza nijakú vinu. Slova mi „hľa, človek!“ akoby chcel povedať: „Pozrite sa na vášho kráľa, aký je úbohý, ako trpí.“

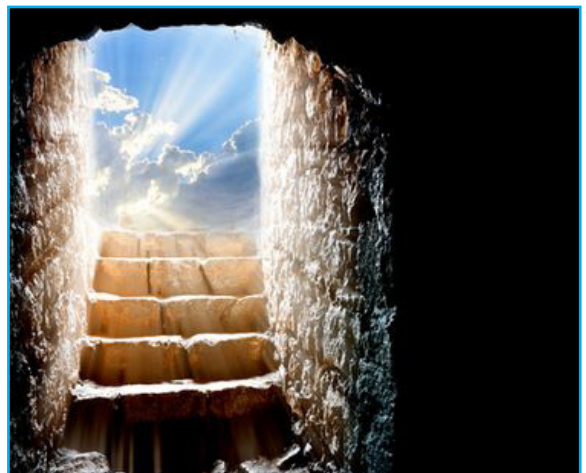
Prorok Izaiáš hovoril Izraelitom o „spravodlivom služobníkovi, ktorý príde, ospravedlní mnohých a sám poniesie ich viny.“ V jeho spise môžeme čítať: „On niesol naše neduhy, vzal na seba naše bolesti... On bol prebodnutý pre naše neprávosti, pre naše zločiny strýznený. Týrali ho, on to ponížene znášal a neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie.“ Ježiš bol tým Božím služobníkom, tým veľkňazom, ktorý cítil s našimi slabosťami. Apoštol sv. Pavol o ňom hovorí: „Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.“

Trpieť je ľudské, hoci ťažké a sklúčujúce. Keď hľadáme na kríž a Ježišovo bezvládne telo, cítime bezmocný smútok. Ježišov príbeh vzbudzuje súcit. Asi niet na zemi človeka, ktorý by nevidel na kríži spolu s umierajúcim Ježišom aj niečo zo seba. Vlastné životné trápenia, choroby a problémy, núdzu, nezájum okolia, opustenosť, nedostatok lásky. Nespravodlivo odsúdený a popravený Boží Syn nesie na kríži každého z nás. Na tom kríži sú prítomné všetky hriechy, slabosti a

nedostatky celého ľudstva. Takto zomiera Boží Syn, ktorý sa stal človekom. Jeho smrť je dôkazom Božej lásky. Lebo On posielal na svet svojho Syna, aby zomrel za nás. Ježišov kríž je tak znakom Božej solidarity s človekom. Väčší dôkaz sme nemohli dostať. To, že ľudia často nespravodlivo trpia, je nepochopiteľné. Boh sa však k človeku natoľko znížil, že sa rozhodol postúpiť tortúru utrpenia spolu s nami. Aby trpel viac ako my, ale pre nás a spolu s nami.

Keď budeme uctievať drevo kríža, nástroj krutej smrti, uvedomme si, že v Ježišovom kríži bozkávame aj svoj kríž, ktorý denne nosíme so sebou. V Ježišovom kríži bozkávame svoje vlastné slabosti a utrpenia. Nerobíme to, žeby sme sa v utrpení vyžívali, ale preto, lebo kríž je znamením spásy. A v nesení vlastného kríža, v čase choroby, bolesti a problémov, keď sa navonok stávame slabými ľuďmi, sa na kríži dvíha naše človečenstvo tak, ako bolo vyzdvihnuté Ježišovo telo, pribité na kríži. Paradoxne sme cez vlastný kríž bližšie k Bohu a viac ľuďmi. Utrpenie samo o sebe je nezmyselné. Na Veľký piatok však vďaka Ježišovi dostalo zmysel. Každý kríž nesený z lásky vedie do Božieho kráľovstva.

Duchovný otec Michal



<https://www.rodinka.sk/ked-je-volno/velka-noc/biela-sobota/>

Krížová cesta



Pri jednom zo zastavení krížovej cesty vo Svätej zemi - Jeruzaleme
Foto: Michal Marlenga

Krížová cesta v dnešnej podobe pochádza z neskorého stredoveku. Hlavnými širitelmi tejto pobožnosti boli sv. Bernard z Clairvaux, sv. František z Assisi, sv. Bonaventúra a sv. Leonard z Porto Maurizio. Svoj pôvod má v sprievodoch pútnikov, ktorí kráčali po stopách Pána Ježiša nesúceho kríž v uliciach Jeruzalema. Apokryfný spis o Máriinej smrti (asi z 5. storočia) hovorí, ako Panna Mária chodievala ku koncu svojho života po jeruzalemskej krížovej ceste, a tak dala sama základ pre túto formu modlitby.

Dominikánsky brat Riccoldo da Monte di Croce vo svojej knihe *Liber peregrinationis* v z konca 13. storočia píše, že vystúpil k Božiemu hrobu tou cestou, po ktorej kráčal Kristus s krížom. Opisuje aj viaceré zastavenia: napríklad Herodesov palác, nádvorie, kde bol Ježiš odsúdený na smrť, miesto, kde stretol plačúce jeruzalemské ženy, či miesto, kde

Šimon Cyrenejský vzal na svoje plecia jeho kríž.

Kresťania putovali do Svätej zeme až do roku 1073 bez prekážok. Vtedy ovládli Palestínu Seldžuckí Turci, začali prenasledovať kresťanov a bránili im navštevovať posvätné miesta. Keď sa teda nemohlo putovať do Svätej zeme, začali sa na Západe budovať kalvárie, aby pripomínali ľuďom túto udalosť z dejín spásy.

Neskôr Turci dovolili reholi sv. Františka udržiavať a chrániť posvätné budovy v Svätej zemi. Od roku 1312 mali Menší bratia kustodiálne práva na opateru svätých miest v Jeruzaleme, kde podporovali aj uctievanie Krížovej cesty. Po skončení križiackych výprav sa táto pobožnosť šírila na kresťanskom Západe, najprv v nemeckých krajoch a dnešnom Holandsku, a potom v Španielsku a v Taliansku. O rozšírenie Krížovej cesty sa veľmi pričínal aj Holanďan Christian Adrichomius, predstavený kláštora sv. Barbory v Delfte, ktorý v roku 1584 vydal knihu *Urbis Hierosolymae, quemadmodum ea Christi tempore floruit, descriptio* (Jeruzalem, ako rozkvital za čias Krista). V nej uverejnil 12 zastavení Krížovej cesty, ktoré sú zhodné s dnešnými prvými dvanástimi. Kniha bola preložená do viacerých európskych jazykov. V 17. storočí vyšlo v Španielsku a v Taliansku viacero knížiek venovaných pobožnosti Krížovej cesty, ktorých autori sú prevažne františkáni a kapucíni.

Počet jednotlivých zastavení (statio) Krížovej cesty, ktorý kolísal medzi 7 - 34, sa v tomto období ustálil na štrnásť, ako ich poznáme dnes.

V roku 1688 vyslovila Generálna kapitula v Ríme naliehavé odporúčanie zriaďovať Krížové cesty vo všetkých kláštoroch a kostoloch podliehajúcich františkánskemu rádu a obrátila sa na spo-

lubratov so žiadosťou o podporu tejto užitočnej pobožnosti.

Cirkevné potvrdenie tejto pobožnosti vo forme udelenia odpustkov dal františkánom už pápež Inocent XI. v roku 1686, pričom išlo o tie isté odpustky, aké sa dali získať na svätých miestach v Jeruzaleme; pápež Benedikt XIII. v roku 1726 rozšíril možnosť ich získania pre všetkých veriacich, ktorí si stanovenú pobožnosť vykonajú v niektorom z františkánskych kostolov; pápež Benedikt XIV. (1742) odporúčal zriaďovanie Krížovej cesty pre všetky ostatné kostoly, ak sa v danom mieste nenachádza františkánsky kostol s Krížovou cestou, a Pius IX. v roku 1871 zrušil i túto podmienku.

V tomto období veľmi vzrástla obľuba tejto pobožnosti a stala sa známou v celom kresťanskom svete. Jej najväčším propagátorom bol františkán sv. Leonard z Porto Maurizio (1676 - 1751), ktorý každé misie zakončil vytvorením krížovej cesty; pozostávala z jednoduchých zastavení v podobe rozmiestnených krížov. Krížovú cestu vnímal ako povzbudenie pre chladné ľudské srdcia. On sám postavil na rozličných miestach vyše 572 krížových ciest. Napísal aj knižku rozjímaní a modlitieb ku Krížovej ceste, ktorá sa šírila v mnohých prekladoch a bola vydaná aj v Uhorsku; z nej vychádzal vo svojom spracovaní pobožnosti Krížovej cesty aj Andrej Radlinský v známej knižke Nábožné výlevy (1872).

Pričinením sv. Leonarda z Porto Maurizio nechal pápež Benedikt XIV. v jubilejnom roku 1750 zriadiť Krížovú cestu aj v rímskom Koloseu.

Pestovanie pobožnosti Krížovej cesty dalo vznik mnohým kalváriám, ktoré sú cennými architektonickými dielami. Prvé kalvárie na území Slovenska však vznikali často z iniciatívy jezuitov, prípadne miestnej šľachty alebo mestskej

rady. Za najstaršiu a prvú zriadenú v Uhorsku sa považuje dnes už nejestvujúca kalvárska cesta vedúca z Trnavy do neďalekej Modranky; vznikla v polovici 17. storočia a zanikla v 19. storočí. Právo posvätiť novú Krížovú cestu mali len kňazi františkánskej rehole; v súčasnosti je toto právo rozšírené na správcu kostola, prípadne aj iného kňaza.

Modlitbou Krížovej cesty môže veriaci katolíci získať každý deň v roku plnomocné odpustky. Musí však dodržať nielen všetky svätou Cirkvou ustanovené podmienky na ich získanie (sv. spoveď, vylúčenie akejkoľvek pripútanosti k hriechu, a to aj k všednému...), ale i nasledovné:

Krížová cesta musí byť oficiálne zriadená. Pozostáva zo 14 zastavení s krížmi, prípadne aj obrazmi. Veriaci musí chodiť od jedného zastavenia k druhému. Ak sa Krížová cesta koná verejne, vtedy stačí, aby chodil iba ten, kto sa predmodlieva.

Pri spoločnej modlitbe Krížovej cesty sa pravidelne pripájajú aj primerané biblické čítania, úvahy a modlitby.

Kto pre chorobu alebo pre inú vážnu prekážku nemôže konať Krížovú cestu, tomu stačí, keď aspoň polhodinu rozjíma o umučení a smrti Pána Ježiša.

Pán Ježiš povedal sv. Faustíne: „Prípomínam ti, dcéra moja, že vždy, keď budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zvelebuj a oslavuj ho; vyzývaj jeho všemohúcnosť pre celý svet, a zvlášť pre úbohých hriešnikov, lebo v tej chvíli bolo otvorené dokorán pre každú dušu. V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých... snaž sa v tejto hodine vykonať si KRÍŽOVÚ CESTU, ak ti to dovoľia povinnosti...“ (Den 1572)

zdroj: <http://ukrizovananeconecnalaskamilujemta.sk>

eRko vysielачka



Naše deti počas slávenia svätej omše
Foto: http://orli.erko.sk/dt_gallery/vysielacka-dk/

V sobotu 9. decembra 2017 sa v Dolnom Kubíne v kostole Povýšenia sv. Kríža na Brezovci uskutočnilo vyslanie koledníkov Dobrej noviny. Stretlo sa na ňom 370 koledníkov z 37 obcí Oravy a Liptova.

Spišský biskup Mons. Štefan Sečka všetkých vyzval, aby sme rozdávali svoje srdce. Biskup nám pripomenul, že ak chceme robiť dobré skutky, nemali by sme zabúdať na to, že hodnotu majú len vtedy, ak k nim priložíme aj svoje srdce.

Ako obetný dar koledníci priniesli trvanlivé potraviny, ktoré sa vďaka miestnej charite dostanú rodinám v núdzi. Špeciálnym obetným darom bola aj



A počas workshopov
Foto: http://orli.erko.sk/dt_gallery/vysielacka-dk/

modlitba ruženca, ktorý sa deti pomodlili cestou na vysieláciu svätú omšu. So svojím koledníckym programom sa predstavila farnosť Bobrovec a celú svätú omšu svojím spevom sprevádzali detské zbory z Malatinej a Dolného Kubína.

Po svätej omši sa všetci presunuli do Cirkevnej školy, kde program pokračoval na piatich stanovištiach – tvorivom, tanečnom, hravom, spevavom a africkým s dobrovoľníčkou Líviou Šimčekovou, ktorá pôsobila 3 mesiace v Etiópii. Všetci koledníci sa vzájomne povzbudili a utvrdili v tom, čo vo svojom príhovore spomenul aj biskup – ešte stále je nás dosť, dosť tých, ktorí chcú konať dobro!

Miroslava Siteková

Jasličková pobožnosť



Začiatok Jasličkovej pobožnosti
Foto: Michal Marlenga



Jasličková pobožnosť bola spojená s vystúpením chrámoveho zboru
Foto: Michal Marlenga



Časť animátorov, ktorí pripravili pobožnosť
Foto: Michal Marlenga

V našej farnosti je tradíciou spájanie oslavy narodenia malého Ježiška s jasličkovou pobožnosťou a ani tieto Vianoce neboli výnimkou.

Po usilovných prípravách sme s deťmi pripravili program pre novonarodeného Spasiteľa.

Jasličková pobožnosť nám zvyčajne rozpráva príbeh počatia a narodenia Ježiša, putovania Jozefa a Márie do Betlehema...

Tento rok bol trochu iný, pretože sme chceli nahliadnúť do samej podstaty Božieho plánu.

Úvodná scéna predstavovala starčka Roka, ako zvoláva svoje dcéry - ročné obdobia.

Jar nám zvestovala Máriino počatie z Ducha Svätého a jej spomienky na detstvo. Postupne sme prešli do leta, kde Jozef zamýšľal Máriu potajomky prepustiť, no vtom sa mu zjavil vo sne Pánov anjel.

Jeseň bola obdobím radosti. Mária sa vrátila od svojej tety Alžbety a Jozef si ju zobral za manželku.

Avšak ako sa chýlilo k zimnému obdobiu, kráľov posol prišiel s oznamom o sčítaní ľudu. Každý sa mal dať zapísať vo svojom rodnom meste, a keďže Jozef pochádzal z Betlehema, vybrali sa na dlhú cestu.

Zima nás sprevádzala celým putovaním tohto vyvoleného páru, ktorý sa stretol s mnohými odmietnutiami a neprajnosťou ľudí. Napokon nám boli priblížené zjavenia mudrcov a pastierov.

Na úplný záver sme sa poklonili novonarodenému Ježiškovi. Celou jasličkovou slávnosťou nás sprevádzal spevom Chrámový zbor pri kostole sv. Juraja a husľové sólo.

Patrícia Jarošová

Koncert Metoda Rakára



Metod Rakár
Foto: Michal Marlenga

V trojkraľovú sobotu sme sa stretli v našom farskom kostole sv. Juraja. V čase, keď si každý dáva nejaké predsavzatie do nastávajúceho roku. Na začiatku roka však treba aj prosiť nášho nebeského Otca o požehnanie. A dá sa krajšie osláviť Pán Boh ako hrou na kráľovskom nástroji?

Áno, je reč o organe, na ktorom nám dňa 6. januára predviedol v rámci novoročných koncertov svoje umenie organista Metod Rakár v sprievode sólovej speváčky Anny Droppovej.

Zazneli skladby od svetoznámych skladateľov. Spomeňme aspoň „Concerto in G major“ od Johanna Sebastiana Bacha, „Ave Maria“ od Giulia



Jozef Blahunka, Anna Ondrejková,
Anna Droppová a Metod Rakár
Foto: Michal Marlenga

Cacciniho alebo „Grand Choeur“ od Theodora Duboisa.

Keďže sme boli ešte stále vo vianočnom období, na konci koncertu zaznela asi najznámejšia vianočná pieseň „Tichá noc, svätá noc“.

Na záver by som sa chcel poďakovať Jožkovi Blahunkovi, ktorý sa zaslúžil o organizáciu a priebeh koncertu, nášmu duchovnému otcovi Michalovi, pani Anke Ondrejkovej za sprievodné slovo a nakoniec našim účinkujúcim, ktorí nám spríjemnili túto chvíľu svojím umením s cieľom osláviť Pána Boha.

Veľká vďaka aj vám všetkým, ktorí ste sa zúčastnili koncertu a podporili účinkujúcich.

Martin Machaj

Výročie KPVS



Kňazi počas slávenia svätej omše
Foto: Štefan Gregor



Agapé v kultúrnom dome
Foto: Mária Krištofičová

V stredu 7. februára 2018 sa v našom farskom kostole konala pietna spomienka na väzňov nespravodlivo odsúdených počas totalitného režimu.

Pripomenuli sme si 65. výročie odsúdenia pátra Štefana Krištína a jeho spoločníkov, medzi ktorými bol aj náš rodák Bohuš Pikala, za zriadenie tajného bohosloveckého učilišťa v Nitre. Stretnutie začalo slávením svätej omše. Viedol ju páter Ľubomír Konfederák CM, superior Misijného domu v Bijacovciach, a spolu s ním náš duchovný otec Michal, výpomocný duchovný otec Jaroslav a páter františkán Mikuláš Král.

Hlavný celebrant sa počas svojej kázne zameral na nespravodlivý proces, pri ktorom odsúdili pátra Krištína, šiestich bohoslovcov a niekoľko ďalších veriacich, ktorí ich podporovali. V príhovore priblížil aj to, akým spôsobom vo vyšetrovacej väzbe a vo väzení obeť týrali. Samozrejme, svoj pohľad upriamil aj na Bohuša Pikalu, ktorý bol odsúdený na 18 rokov väzenia (neskôr mu trest znížili na 12 rokov).

Po skončení svätej omše sa kňazi a ostatní hostia presunuli ku kaplnke na Vápenici, ktorú dal postaviť Bohuš Pikala (je v nej pochovaný). Pri kaplnke sa hostia opäť pomodlili za obeť komunizmu, zaspomínali na bolesti, ktoré prežili. Potom sa presunuli na malé posedenie v kultúrnom dome.

Bohuznáma

Zasnežený pozdrav aj z Bratislavy. Ďakujeme za prijatie u vás v zdravom, zbožnom a prajnom kraji. Aj za publikáciu, aj za slávenie sv. omše. Aj agapé bolo výnimočné. Ďakujem.

Za KPVS členka Mária.

Bl. otec Bukovinský



Foto: http://media02.radiovaticana.va/photo/2016/09/08/RV19089_Articolo.jpg

V dňoch 1. – 4. marca sme mali v našom kostole možnosť uctiť si relikvie Vladislava Bukovinského (22.12.1904 – 3.12.1974), poľského kňaza, apoštola Kazachstanu, ktorý bol vyhlásený za blahoslaveného v septembri 2016 v Karagande, kde je aj pochovaný.

Jeho relikvie nám prepožičali sestry z Kongregácie školských sestier de Notre Dame, ktoré pôsobia v Kazachstane na misiách od roku 2004. Aj ja som tam prežila štyri a pol roka. Práve v tom čase sa začal proces jeho blahorečenia na diecéznej úrovni.

Čo ma zaujalo na jeho živote a v čom by sme ho mohli nasledovať či prosiť ho o príhovor?

Hoci bol trikrát uväznený a prežil vo väzení dohromady 13 rokov, 5 mesiacov a 10 dní, nikdy nelamentoval nad svojou životnou situáciou, ale tešil sa z toho, čo mohol urobiť dobré ako kňaz pre tých ľudí, s ktorými tam bol. Veril, že Boh ho posielal, aby Mu slúžil v ľuďoch. Až do konca života si zachoval radosť,

duševný pokoj a prejavoval živý záujem o všetko, čo sa dialo.

Z otca Bukovinského vyžarovala pokojná, vecná, radostná, takmer hmatateľná viera. Ján Pavol II. osobne poznal otca Vladislava a obdivoval jeho hlbokú vieru, múdre slová a neochvejnú dôveru v Božiu moc. Z jeho úst – čo zdôrazňujú svedkovia – nikdy nevyšlo ani jedno zlé slovo proti jeho prenasledovateľom. Zaujímal sa predovšetkým o to, ako vydobýť z ľudí dobro, a nebedákal nad zlom. Modlil sa za obrátenie Ruska. „Zdá sa mi,“ priznal sa po rokoch, „že som sa nikdy nedal otráviť jedom nenávisťi a že láska k nepriateľom nebola v mojom živote na Východe len krásnou teóriou.“ Neraz zdôrazňoval, že je vďačný Bohu za svoju životnú cestu a že by ju nevymenil za žiadnu inú. „Hoci som ďaleko od domova, nie som sklúčený a nepovažujem sa za obeť osudu. Práve naopak, ďakujem Bohu za všetko.“

Kto potrebuje povzbudenie vo svojom živote a najmä svetlo vo vážnych rozhodnutiach či odvahu konať, nech sa na neho s dôverou obráti.

Sr. Salome Buntová



Relikviár blahoslaveného pátra Bukovinského
Foto: Tereza Buntová

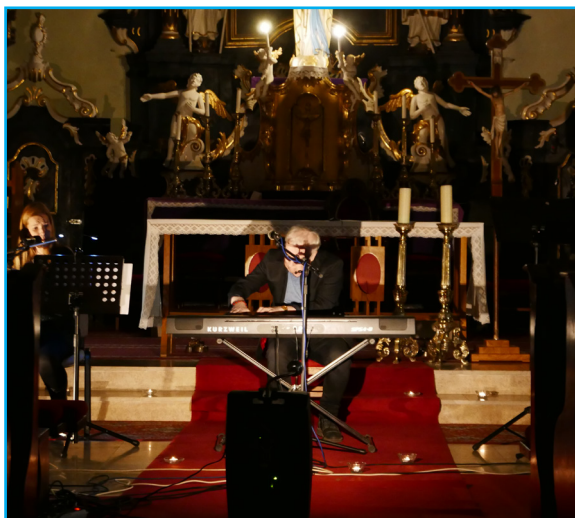
Koncert Luciána Bezáka

9. marca 2018 sa po svätej omši uskutočnil v našom farskom kostole koncert Luciána Bezáka s názvom Chvilé s Carlom Carrettom. Spolu s ním účinkovali aj jeho manželka Miroslava Bezáková (flauta, recitál) a Magdaléna Krchňavá (husle).

Predviedli nám 10 skladieb meditatívneho charakteru, inšpirovaných dielom talianskeho duchovného spisovateľa Carla Carretta.

Koncert, ktorý odohrali, vyšiel aj na CD albume.

redakcia



Manželia Bezákovci počas koncertu
Foto: Michal Marlenga



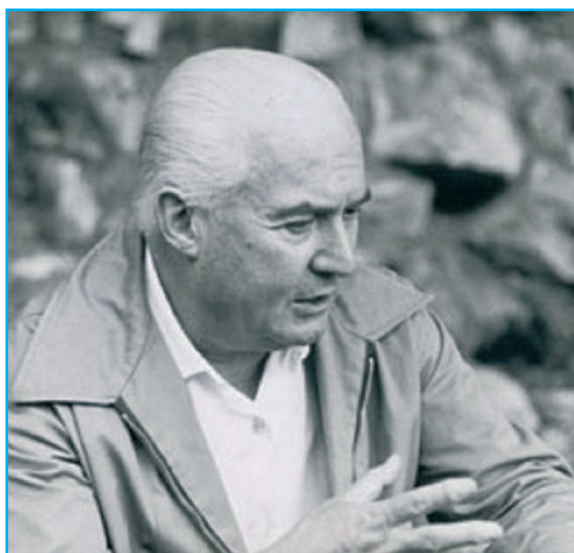
Spoločná fotografia po koncerte
Foto: redakcia

Lucián Bezák (1965)

je klavirista, spevák a hudobník. Pochádza z Bánoviec nad Bebravou, v súčasnosti žije v Topolčanoch, kde pracuje ako učiteľ na ZUŠ L. Mokrého. Po skončení Štátneho konzervatória v Bratislave pôsobil profesionálne v hudobnej skupine AC+. S vlastnou rockovou kapelou Sába vydal 3 hudobné albumy - Dar, Myrta a Pod obal. Jeho tvorba sa pohybuje v širokom žánrovom spektre: od rocku cez pop, gospel až po vážnu hudbu a experiment.

Carlo Carretto (1910 - 1988)

je taliansky spisovateľ. Ako štyridsaťročný pocítil volanie nasledovať príklad pátra Foucaulda, vstúpil do rehole Malých bratov Ježišových a odišiel na saharskú púšť. Viedol pustovnícky život a získal hlbokú duchovnú skúsenosť modlitby v tichu a práci. V roku 1965 v Spelle v talianskej Umbrii založil bratstvo modlitby a pohostinnosti. Z jeho početných diel sa kniha Listy z púšte (1967) stala bestsellerom.



Carlo Carretto

Foto: http://www.umbriacronaca.it/?attachment_id=39401

Koledovanie



Na návšteve
Foto: Tereza Buntová

Ako každý rok, tak aj v roku 2017 deti prostredníctvom Dobrej noviny pomohli chudobným ľuďom v Afrike. Usilovne sme nacvičovali básničky a s láskou sme vyrábali kolednícke darčeky. S úsmevom na tvári sme chodili z domu do domu robiť radosť našim blízkym. V našej farnosti sa vyzbieralo 1825 eur, je to naozaj pekná suma. Ďakujeme, že ste podporili dobrú vec.

Paulína Tomková

PodĎakovanie

Vážené sestry a bratia,
ďakujeme Vám, že v ťažkých časoch, ktoré naša rodina prežíva už od novembra 2016, stojíte pri nás a nie je Vám ľahostajný náš osud.

Ďakujeme Pánu Bohu za všetky dobrodenia, ktoré od neho každý deň dostávame, za silu, ktorú nám dáva, za to, že je neustále s nami. Do jeho rúk sme odovzdali naše starosti a On sa stará o naše potreby. Nie je to ľahká cesta, ale Pán nás sprevádza a podopiera na každom kroku.

Pán nám tiež posielal do cesty dobrých ľudí, ktorí sú nám ochotní pomôcť modlitbami aj finančnou podporou. Ďakujeme Pánu Bohu za Vás všetkých, ktorí ste sa rozhodli nám pomôcť.

Ďakujeme z celého srdca za modlitby a pomoc.
S láskou a vďakou rodina Vrabcová.

Blahoželanie



Milostiplné a požehnané Veľkonočné sviatky, nádej z Kristovho víťazstva, vďačnosť a lásku voči Spasiteľovi, hojnosť zdravia a síl vyprosuje redakčná rada.

<http://www.umeniezduse.sk/produkt-detail/vzkrieseny-kristus-a-maria-magdalena-0>